



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobců **a) R. P.**, a **b) J. P.**, obou zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem AK v Brně, Lidická 710/57, PSČ 602 00, proti žalovanému **Státnímu pozemkovému úřadu** (dříve Ministerstvo zemědělství – Ústřední pozemkový úřad), se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3, za účasti **1. obchodní společnosti AGROM Třebnouševs, s.r.o.**, se sídlem Třebnouševs 18, 508 01 Hořice, **2. Z. R.** a **3. Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180, 502 06 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2012, sp. zn.: 2RP642/2012-13301, č.j.: 47256/2012-MZE-13311, **t a k t o :**

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2012, sp. zn.: 2RP642/2012-13301, č.j.: 47256/2012-MZE-13311, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Jičín ze dne 24. 1. 2008, č. j. PÚ-02/99/04/57/Luk A-30, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických

vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PÚ“), schválen návrh komplexní pozemkové úpravy v kat. území Třebnouševs, zpracovaný D. Ř., jako osobou úředně oprávněnou k projektování pozemkových úprav. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnili následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobci nejdříve konstatovali, že mají v podílovém spoluvlastnictví pozemky p.č. 291/8, p.č. 377/28, a pozemky ve zjednodušené evidenci, původ Pozemkový katastr č. 244, č. 270/1, č. 286, č. 298, č. 299, č. 300, č. 359, č. 373 a č. 374 v katastrálním území Třebnouševs, o celkové výměře 110.641 m², resp. 110.573 m², které byly zařazeny do řešení v rámci komplexních pozemkových úprav v kat. území Třebnouševs podle § 2 zákona o PÚ. Jsou tudíž účastníky tohoto řízení. Poté shrnuli dosavadní průběh řízení v dané věci, a to od schválení předmětného návrhu komplexní pozemkové úpravy rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Jičín ze dne 24. 1. 2008, č.j. PÚ-02/99/04/57/Luk A-30, až po vydání žalovaného rozhodnutí. Nato žalobci rozvedli své žalobní důvody, přičemž předně poukazovali na vady řízení.

Žalovanému rozhodnutí vytýkali, že bylo výsledkem správního řízení vedeného podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „starý správní řád“), ačkoliv mělo být s ohledem na okolnosti dané věci výsledkem řízení vedeno již podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „nový správní řád“). Původní rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2008, zn. 11222/08-13070/Ži, totiž bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č.j. 9 Ca 287/2008-58-66, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení v době účinnosti již nového správního řádu.

Z ustanovení § 179 odst. 1 a 2 nového správního řádu plyne, že podle dřívějšího procesního předpisu, tedy starého správního řádu, lze postupovat pouze v řízeních, která nebyla pravomocně skončena před účinností nového správního řádu a v případech, kdy bylo rozhodnutí ještě před účinností nového správního řádu zrušeno a věc vrácena k novému projednání správnímu orgánu.

Pro situaci, kdy bylo řízení zahájené podle starého správního řádu pravomocně skončeno po účinnosti nového správního řádu a vydané rozhodnutí bylo za účinnosti nového správního řádu soudem zrušeno, nový správní řád v žádném svém ustanovení nestanoví, že by mělo být postupováno opět podle již zrušeného starého správního řádu. Žalobci přitom odkazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č.j. 1 Azs 55/2006-60, podle něhož: „Není-li v přechodných ustanoveních výslovně stanoveno jinak, je při střetu staré a nové úpravy nutno vycházet z obecně platné zásady nepravé retroaktivity procesních norem, tedy aplikace nových procesních norem pro dříve započatá řízení. V takovém případě je v řízení pokračováno dle pozdějšího zákona s tím, že právní účinky úkonů učiněných dříve zůstávají v platnosti.“ a na rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2007, č.j. 7 Ans 1/2007-100, podle kterého: „Z výkladu § 179 odst. 1 správního řádu a contrario nevyplývá nic jiného, než že po zrušení pravomocného správního rozhodnutí, k němuž došlo již za účinnosti správního řádu, se v dalším řízení postupuje podle tohoto procesního předpisu. Krajský soud zcela správně

vycházel z toho, že postup podle dosavadních procesních předpisů za účinnosti nového procesního předpisu je vždy výjimkou, která se použije pouze tam, kde tak přechodná ustanovení nového zákona výslovně stanoví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, čj. 1 Azs 55/2006-60). Na daný případ žádné z přechodných ustanovení správního řádu použít nelze.“

Postupem podle nesprávného procesního předpisu prý byli žalobci zásadním způsobem zkráceni na svých právech, neboť žalovaný nepostupoval podle § 4 odst. 3 a 4 a § 36 odst. 3 nového správního řádu a žalobcům tak neposkytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout další důkazy, jimiž hodlali prokázat oprávněnost svých odvolacích námitek. Toto zkrácení na právech přitom nemělo podle žalobců pouze formální charakter, neboť hodlali v novém odvolacím řízení navrhnout provedení těch důkazů, které navrhovali v řízení před Městským soudem v Praze vedeném pod sp. zn. 9 Ca 287/2008 a které v soudním řízení nebyly provedeny s ohledem na dostatek jiných důvodů pro vyhovění žalobě. Podle žalobců šlo o stanovisko České inspekce životního prostředí zn. ČIŽP/45/OOP/0732891.004/08/JAK/054 ze dne 29.1.2008, sdělení Kanceláře Veřejného ochránce práv zn. 5838/2007VOP/DV ze dne 3.6.2008, stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 9.7.2007 zn. 06314/SOPK/07, odborné posouzení K. H. ze dne 27.9.2007 a vyjádření Ministerstva životního prostředí č.j. 2994/640/07, 71914/ENV/07 ze dne 22.11.2007, přičemž všechny tyto dokumenty vesměs potvrzují, že komplexní pozemkové úpravy obce Třebnoušev, v částech týkajících se lokálních ÚSES, odporují zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a účelu pozemkových úprav, jak je vymezen v § 2 zákona o PÚ. Žalobci měli dále v úmyslu navrhnout jako důkazy protokol z jednání č.j. ČIŽP/45/OOP/0732891.003/08/JAK ze dne 24.1.2008, sdělení České inspekce životního prostředí žalovanému ze dne 9.12.2008 č.j. ČIŽP/10/PRA/072840.015/08/RHO, sdělení České inspekce životního prostředí žalovanému ze dne 9.12.2008 č.j. ČIŽP/10/PRA/072840.017/08/RHO, zprávu Veřejného ochránce práv o výsledku šetření ve věci komplexních pozemkových úprav v k.ú. Třebnoušev zn. 5838/2007VOP/DV ze dne 29.4.2009, výzvu ČIŽP ke sjednání nápravy ze dne 25.11.2008 zn. ČIŽP/45/OOP/0732891.014/08/KPS/557 a znalecký posudek Agentury ochrany přírody a krajiny ČR ze dne 22.10.2008 „Posouzení důsledků realizace pozemkových úprav schválených rozhodnutím Pozemkového úřadu Jičín na územní systém ekologické stability obsažený v územním plánu obce Třebnoušev platném k 24.1.2008“. Všechny tyto důkazy podle žalobců osvědčují důvodnost odvolacích námitek.

V důsledku uvedeného postupu byli žalobci zbaveni možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které žalovaný v odvolacím řízení zcela nově použil na podporu svých právních závěrů, konkrétně ke znaleckému posudku L. B. – Ekoservis z března 2008, jehož obsah žalovaný používá jako jediný argument prakticky u všech odvolacích námitek žalobců a o jehož obsah napadené rozhodnutí z podstatné části opírá. V souvislosti s touto vytýkanou procesní vadou žalobci poukazovali na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu sp. zn. III ÚS 58/2000, podle něhož: „Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (čl. 36 odst. 1) je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního

orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Jestliže tak správní orgán neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K takové skutečnosti musí soud, přezkoumávající napadené správní rozhodnutí, přihlédnout a rozhodnutí zrušit.“

Stejně tak vykládá význam ustanovení § 36 odst. 3 nového správního řádu zakotvujícího právo účastníka správního řízení vyjádřit se před jeho skončením ke shromážděným podkladům rozhodnutí, komentářová literatura (viz např. Vedral, J.: Správní řád. Komentář. 2. vyd. BOVA POLYGON, Praha, 2012, s. 402).

Skutečnost, že žalobcům nebyla před vydáním žalovaného rozhodnutí poskytnuta možnost vyjádřit se k jeho podkladům, mezi které byly zařazeny podklady zcela nové, a současně nebylo žalobcům umožněno navrhnout nové v mezidobí vzniklé důkazy osvědčující důvodnost jimi uplatněných odvolacích námitek, představuje podle nich podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které nejen mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76, odst. 1, písm. c) s.ř.s., nýbrž tento následek i mělo, jak je odůvodněno v dalších žalobních bodech. Proto již sama popsaná procesní vada odůvodňuje podle žalobců zrušení napadeného rozhodnutí soudem.

V dalším žalobním bodu, nazvaném „Nedodržení principu proporcionality“, žalobci namítali, že byť od samého počátku řízení o pozemkových úpravách vznášeli k jejich návrhu zásadní připomínky, týkající se budoucího umístění pozemků v jejich vlastnictví a způsobu, jakým byly v řízení o pozemkových úpravách zohledněny veřejné zájmy chráněné zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění, tak že na ně nebyl brán zřetel, když byly vesměs odmítnuty jako nedůvodné.

Ačkoliv přitom zákon o PÚ nestanoví pozemkovým úřadům výslovnou povinnost respektovat připomínky vlastníků nemovitostí nebo jakkoliv jinak je zohlednit v konečném návrhu pozemkových úprav, platí pro postup pozemkových úřadů v řízení o pozemkových úpravách podle § 24, odst. 3 zákona o PÚ i pro postup pozemkových úřadů v řízení o pozemkových úpravách užití ustanovení § 2 odst. 3 nového správního řádu, podle něhož správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

V řízení o komplexních pozemkových úpravách je proto třeba námitky a připomínky dotčených vlastníků vypořádat nejen „v tom smyslu, že na jejich obsah bude ze strany pozemkového úřadu reagováno, popř. jejich obsah bude projednán, nýbrž též v tom smyslu, že jejich obsah musí být v maximální míře do rozhodnutí pozemkového úřadu i zapracován, pokud tomu nebrání konkrétní závažné důvody. Jen takový přístup odpovídá principu proporcionality.“

Žalobci v odvolání poukazovali na skutečnost, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je v rozporu s principem proporcionality, neboť předpokládá, že žalobci budou zbaveni vlastnického práva k převážné části svých pozemků, ačkoliv

se proti této části návrhu komplexních pozemkových úprav v celém průběhu řízení o pozemkových úpravách bránili formou písemných připomínek a námitek a navrhovali jiné uspořádání. Tyto námitky a připomínky však byly vždy odmítnuty jako neopodstatněné s výčtem důvodů, pro které orgán prvního stupně není povinen žalobcům vyhovět. Žalovaný námitku o nedodržení principu proporcionality neměl za opodstatněnou s tím, že sice pozemkové úpravy představují intenzivní zásah do vlastnických práv, jde však o zásah prováděný na základě zákona a ve veřejném zájmu, přičemž všichni vlastníci dotčených pozemků mají právo na adekvátní náhradu, kterou se rozumí nově vytvořené scelené pozemky, které jsou přiměřené původním pozemkům co do kvality, výměry a vzdálenosti. Žalobci ale nenamítali, že by kritéria vymezená v ustanovení § 10 zákona o PÚ nebyla dodržena.

Žalobci souhlasí se závěrem, že prvoinstanční správní orgán nebyl povinen respektovat ustanovení § 2 odst. 3 nového správního řádu, když postupoval podle starého správního řádu, odvolací řízení však již mělo být vedeno podle nového správního řádu. „Nebyl-li to tedy orgán prvního stupně, kdo byl povinen zajistit soulad svého rozhodnutí s požadavky stanovenými v ustanovení § 2, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., byl soulad vydaného rozhodnutí s tímto ustanovením bezpochyby povinen zajistit žalovaný. To se na újmu práv žalobců nestalo, jelikož žalovaný v odvolacím řízení nesprávně a bez opory v zákoně postupoval nadále podle zákona č. 71/1967 Sb., tedy podle nesprávného procesního předpisu“, uvedli žalobci.

Žalobci dále zpochybňovali závěr žalovaného, že „soulad rozhodnutí o pozemkových úpravách je zajištěn vždy, pokud jsou dodrženy limitní ukazatele týkající se kvality, výměry a vzdálenosti původních a nově nabývaných pozemků vyplývající z § 10 zákona č. 139/2002 Sb.“ Podle žalobců je nesporné, že komplexní pozemkové úpravy jsou spojeny s masivním zásahem do vlastnických práv vlastníků dotčených pozemků, stejně jako je nesporné, že právo vlastnit majetek patří podle čl. 11, odst. 1 Listiny základních práv a svobod mezi základní práva a svobody. Podle § 1, odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, je vlastnické právo nedotknutelné. A právě s ohledem na zvláštní ochranu vlastnického práva na ústavněprávní úrovni musí být podle žalobců zásada proporcionality v řízení o komplexních pozemkových úpravách chápána širěji, než tvrdí žalovaný. Námitky a připomínky dotčených vlastníků by měly být vypořádány nejen v tom smyslu, že na jejich obsah bude ze strany pozemkového úřadu reagováno, popř. jejich obsah bude projednán, nýbrž též v tom smyslu, že jejich obsah musí být v maximální míře do rozhodnutí pozemkového úřadu i zapracován, a to i když jsou jinak v zákoně o PÚ stanovená kritéria pro rozhodování pozemkových úřadů dodržena.

Podle žalovaného rozhodnutí mají být žalobci zbaveni vlastnického práva k převážné části pozemků ve zjednodušené evidenci, původ Pozemkový katastr č. 298, 299 a 300 v k.ú. Třebnouševs, přičemž tyto pozemky budou navíc přetnuty novou cestou C2, jejíž zřízení je předpokládáno v plánu společných zařízení. V průběhu celého řízení žalobci navrhovali jiné řešení, neboť navrhované není v souladu s jejich zájmy, jejich námitky však byly odmítnuty jako nedůvodné s výčtem důvodů, pro které není povinností pozemkových úřadů žalobcům vyhovět. Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán však nezdůvodnili, proč je žalobci požadovaná změna návrhu pozemkových úprav požadovaná žalobci (tj. ponechání uspořádání pozemků PK č. 298, 299 a 300 v původním polohovém určení a vypuštění cesty C2 z plánu společných zařízení) neakceptovatelná nebo nerealizovatelná a z jakého

důvodu nelze uvažovat ani jen o korekci návrhů překládaných orgánem prvního stupně. Pozemky žalobců i pozemky jiných vlastníků, které mají být cestou C2 zpřístupněny, jsou přitom uspokojivě přístupné za použití stávající cestní sítě (k tomu byl orgánu prvního stupně ze strany žalobců předložen návrh možného upořádání pozemků předpokládající využití cesty p. č. 625 KN, dále silnice třetí třídy p. č. 620 KN a na sousedním k. ú. Rašín nové cesty p.č. 474 a p.č. 475).

Žalobci namítali, že existuje-li v řízení o pozemkových úpravách více možných řešení, která jsou v souladu s cíli pozemkových úprav a současně v souladu s limitními ukazateli podle § 10 zákona o PÚ v souladu (což je právě případ žalobců), je povinností pozemkového úřadu s ohledem na princip proporcionality zvolit takové řešení, které co nejméně zasahuje do vlastnického práva dotčených vlastníků. K tomu však ze strany orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení dle žalobců nedošlo, v důsledku čehož mělo být „zasaženo do práv žalobců na ochranu vlastnictví zakotvených do čl. 11, odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 1, odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, jakož i do čl. 1 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.“

V bodu V. žaloby, nazvaném „Rozpor s územním plánem a nezákonný zásah do dříve vymezených ÚSES“, uplatnili žalobci celou řadu námitek, týkajících se především tvrzeného rozporu žalovaného rozhodnutí s platným územním plánem obce Třebnoušev. Žalobci v něm podrobným způsobem popsali dle nich vadné postupy, jež žalovanému rozhodnutí předcházely a v důsledku nichž považují rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Zvláštní pozornost přitom věnovali územnímu systému ekologické stability krajiny a biokoridorům. Schválený návrh komplexních pozemkových úprav je dle nich v rozporu se závaznou částí platného územního plánu obce Třebnoušev, když nepočítá se zachováním biokoridorů č. 8, 9 a 11. To má žalobcům, jakož i všem vlastníkům pozemků, na nichž se nachází zrušované biokoridory, bránit v tom, aby „splnili svou povinnost chránit systém ekologické stability vyplývající z § 4, odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Současně napadené rozhodnutí směřuje proti veřejnému zájmu deklarovanému v témže ustanovení zákona, neboť namísto aby dosud nerealizované části místního územního systému ekologické stability předpokládané schváleným plánem ÚSES a závaznou částí platného územního plánu umožnilo vytvořit, vznik funkčního místního ÚSES naopak vylučuje.“ V uvedeném spatřovali rovněž porušení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, jako i zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Zvláště když trasa cesty C2 je plánována přímo středem území, které je shromaždištěm zvěře.

V závěru tohoto žalobního bodu se žalobci dotkli též své aktivní legitimace k uplatnění žaloby, kterou odvozovali od svého vlastnického práva k pozemkům dotčeným komplexními pozemkovými úpravami a práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35, odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právě do něho prý bylo žalobců napadeným rozhodnutím negativně zasaženo. Aktivní legitimaci dle nich zakládá rovněž skutečnost, že na jejich pozemcích byly lokalizovány části biokoridorů, které mají být dle napadeného rozhodnutí zrušeny, a které jsou žalobci podle § 4, odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. povinni chránit.

V šestém žalobním bodu žalobci namítali rozpor žalovaného rozhodnutí s ustanovením § 149 odst. 4 nového správního řádu. Odůvodnili jej tím, že „Podle

ustanovení § 9, odst. 10 zákona č. 139/2002 Sb. pozemkový úřad předloží zpracovaný plán společných zařízení dotčeným orgánům státní správy, které se k němu do 30 dnů písemně vyjádří. V souladu s tím předložil orgán prvního stupně zpracovaný plán společných zařízení jako součást jeho následného rozhodnutí ze dne 24.1.2008 č.j. PÚ-02/99/04/57/Luk A-30 m.j. Městskému úřadu Hořice jako orgánu ochrany přírody, který byl orgánem ochrany přírody věcně a místně příslušným k vymezení a hodnocení místního ÚSES v k.ú. Třebnouševěs podle § 77, odst. 2, písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., v tehdy platném znění, a tedy i orgánem oprávněným vyjádřit se k plánu společných zařízení z hlediska dodržení ustanovení zákona č. 114/1992 Sb. týkajících se územních systémů ekologické stability krajiny. Městský úřad Hořice, odbor životního prostředí, ve svém vyjádření ze dne 5.3.2007 č.j. ŽP/8521/2007/Ak uvedl, že k plánu společných zařízení v rámci komplexních pozemkových úprav Třebnouševěs nemá žádné připomínky.

Vyjádření Městského úřadu Hořice, odboru životního prostředí, ze dne 5.3.2007 č.j. ŽP/8521/2007/Ak bylo vydáno již za účinnosti zákona č. 500/2004 Sb.; z hlediska právní povahy šlo o závazné stanovisko vydané podle ustanovení § 149 uvedeného zákona.

Jelikož odvolání žalobců směřovalo též proti té části rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 24.1.2008 č.j. PÚ-02/99/04/57/Luk A-30, která se týkala místního územních systémů ekologické stability krajiny (konkrétně lokálních biokoridorů č. 8, 9 a 11 zakotvených v závazné části územního plánu obce Třebnouševěs schváleného obecně závaznou vyhláškou obce č. 4/2002 ze dne 3.5.2002, s jejichž zachováním rozhodnutí orgánu prvního stupně nepočítá) a s kterou Městský úřad Hořice, odbor životního prostředí, ve svém vyjádření ze dne 5.3.2007 č.j. ŽP/8521/2007/Ak vyslovil souhlas, směřovalo odvolání žalobců proti tomuto vyjádření jako závaznému stanovisku. To lze dokumentovat i tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 6) argumentuje ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se ÚSES v neprospěch žalobců právě obsahem vyjádření Městského úřadu Hořice, odboru životního prostředí, ze dne 5.3.2007 č.j. ŽP/8521/2007/Ak.

Žalovaný byl proto povinen postupovat podle ustanovení § 149, odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. a vyžádat si od Krajského úřadu Královéhradeckého kraje potvrzení nebo změnu vyjádření Městského úřadu Hořice, odboru životního prostředí, ze dne 5.3.2007 č.j. ŽP/8521/2007/Ak („Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“ To se však nestalo, neboť žalovaný postupoval v řízení nesprávně podle starého správního řádu, v důsledku čehož je žalované rozhodnutí nezákonné i z tohoto důvodu.

V závěrečném sedmém žalobním bodu žalobci namítali, že po vydání rozsudku Městským soudem v Praze dne 29. 11. 2011, č.j. 9 Ca 287/2008-58-66, s nimi žalovaný již nejednal, takže byli zbaveni možnosti uplatnit svá procesní práva. Žalovaný přitom rozhodl znovu stejným způsobem, jako v soudem zrušeném rozhodnutí ze dne 2.6.2008 zn. 11222/08-13070/Ži. Takový postup mají žalobci za rozporný s doporučením Krajského soudu v Hradci Králové, obsaženým v jeho rozsudku ze dne 30. 3. 2012, č.j. 30 Ca 179/2008-136, v němž nadepsaný krajský soud vyjádřil následující názor: „To však neznamená, že na základě nového rozhodnutí o schválení návrhu předmětných pozemkových úprav nelze vydat nové rozhodnutí podle § 11, odst. 8 zákona, jež by zrušeným rozhodnutím založené majetkové vztahy více či méně kopírovalo. To si však vyžádá iniciativu a čas na straně žalovaného a jistě i určitou míru pochopení všech zúčastněných. Pro věc samu bude jistě rozumnější vyčkat nového

schváleného návrhu pozemkových úprav, než ji hned radikálně řešit.“ Žalovaný však zjevně nehodlal vyvíjet jakoukoliv iniciativu k nalezení řešení, které by z hlediska zájmů zúčastněných osob bylo méně kontroverzní, Toto radikální řešení považují žalobci za nezákonné z důvodů, které popsali shora, když dalším důvodem jeho nezákonnosti je jeho rozpor s ustanoveními § 4, odst. 3 nového správního řádu, podle kterého správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. To žalovaný neučinil.

Vzhledem k uvedenému žalobci navrhovali žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 22. 12. 2014 žalobci ještě doplnili žalobu o návrhy nových důkazů, konkrétně o „Odborné posouzení ochrany zemědělské půdy na půdním bloku PB/DPB:1703/11 (650-1020) ze dne 9. 5. 2013, zpracované P. M. a o „Odborné posouzení ke zpracovanému plánu společných zařízení KPÚ Třebnouševs“ ze dne 25. 3. 2013, zpracované VÚT v Brně.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 5. 12. 2012. V něm nejdříve shrnul žalobní námitky a uvedl k nim následující.

Podle starého správního řádu žalovaný postupoval poté, co rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č.j. 9Ca 287/2008-58-66 zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného v této věci a ta mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto také byla zrušena právní moc u prvoinstančního rozhodnutí, kterým byly schváleny komplexní pozemkové úpravy v kat. území Třebnouševs. Šlo tedy o řízení, které nebylo pravomocně skončeno před účinností nového správního řádu. V těchto případech se postupuje podle § 179 odst. 1 věta první nového správního řádu podle předchozího (starého) správního řádu.

Žalobci uváděné důkazy (článek III., odst. 3 žaloby), které chtěli dle jejich tvrzení v dalším řízení uplatnit, byly odvolacímu orgánu již dobře známy a vycházel z nich při posuzování odvolacích námitek a při přípravě rozhodnutí (např. str. 6 rozhodnutí a řešení jejich šesté odvolací námitky). Nové podklady pro rozhodnutí o odvolání žalobců žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí již nezajišťoval a vycházel ze stávajících, které byly žalobcům známy.

Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobců, že navrhovali jiné uspořádání svých pozemků PK č. 298, 299 a 300. Z obsáhlé korespondence se zmocněncem žalobců M. P., DiS, je zřejmý naprostý opak, jak je uvedeno např. v jeho vyjádření k návrhu nového umístění pozemků komplexní pozemkové úpravy Třebnouševs ze dne 14. 9. 2007: „Trváme na zachování a původním umístění p.č. 298,299 a 300 PK. Tyto pozemky jsou v našem vlastnictví, jsou přístupné a není potřeba uspořádávat je jiným způsobem. Nesouhlasíme s navrženou cestou přes tyto pozemky. Tento nesouhlas je z naší strany od samého počátku jednoznačný, písemně dokladovatelný a neměnný.“

Žalobci tedy zjevně od počátku nedůvodně bránili změně polohy nejen jejich vlastních pozemků, ale současně i změně polohy a racionálnímu uspořádání

sousedních pozemků jiných vlastníků. Nepodložené a chybné je tvrzení žalobců o možnosti zpřístupnění pozemků ostatních vlastníků ze stávajících komunikací. Jak je zřejmé z mapy bývalého pozemkového katastru, jejich původní pozemky jsou sice přístupné, ale přístup na pozemky některých vlastníků, zejména v sousedství s hranicí k. ú. Rašín, nebyl možný bez návrhu polní cesty C2 a tudíž i částečného posunutí pozemků žalobců za jejich současného logického scelení a úpravy do vhodného tvaru k obdělávání (viz str. 6 žaloby k Městskému soudu v Praze ze dne 7.8.2008).

Žalovaný pokračoval, že k „vytýkanému rozporu PSZ s platným územním plánem, lze opakovaně s odkazem na rozhodnutí prvoinstančního a odvolacího orgánu a stanovisek kompetentních orgánů potvrdit, že trvající obava žalobců o plán ÚSES ve smyslu jeho neúplného promítnutí do PSZ a jimi dovozovaného zrušení biokoridorů č. 8, 9, a 11 je neopodstatněná a nedůvodná. V novém, v současné době zpracovávaném územním plánu obce Třebnoušev, bude plán ÚSES včetně žalobci obhajovaných biokoridorů řešen. To je zřejmé z již zpracovaného výkresu záměrů a problémů nového ÚP Obce Třebnoušev (duben 2012). Podle aktuální informace M. H. (listopad 2012), která je zpracovatelem nového územního plánu, bude počátkem roku 2013 odborně aktualizován plán ÚSES, prověřena jeho lokalizace a provedena jeho optimalizace na základě nových poznatků a podkladů, mezi kterými je rovněž plán společných zařízení KPÚ Třebnoušev.“

Biokoridory č. 8, 9, a 11 v terénu a tedy ani na pozemcích žalobců fakticky neexistují a žalobci naopak svým od počátku negativním přístupem již pět let brání realizaci veřejného zájmu, včetně realizace prvků ÚSES, tedy dalších biokoridorů a opatření v dokumentaci PSZ obsažených (např. v r. 2012 pozemkový úřad zajistil výsadbu biokoridorů na celkové výměře 3 ha v rámci realizace jiných KPÚ).

K vytýkanému rozporu napadeného rozhodnutí s § 149 odst. 4 nového správního řádu žalovaný uvedl, že pozemkový úřad zajistil nad zákonem požadovaný rámec (je součástí správního spisu) pozitivní sdělení Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ve věci PSZ – návrhu KPÚ Třebnoušev, podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících předpisů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí - EIA).

Žalovaný uzavřel odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č.j.: 5A 27/2002-86, v němž je mimo jiné k dané problematice uvedeno:

„Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že rozhodující je souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují konkrétně stanovenou většinu výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy. V tomto případě však nezbývá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat, jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a

znevýhodnění. Podmínky k racionálnímu hospodaření je proto třeba posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

Rozhodnutí ponechal na úvaze krajského soudu.

III.

Jednání krajského soudu

Na základě výzvy nadepsaného krajského soudu se za osoby zúčastněné na řízení přihlásili obchodní společnost AGROM Třebnouševy, s.r.o., Z. R. a Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (viz výše záhlaví rozsudku). Žalobu projednal krajský soud ve veřejném jednání dne 6. ledna 2015. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Osoba zúčastněná na řízení AGROM TŘEBNOUŠEVY s.r.o. k věci uvedla, že na předmětných pozemcích žalobců hospodaří, když je má v nájmu. Podle ní probíhala příprava pozemkových úprav zcela korektně a v souladu se zákonem o PÚ. Proto navrhovala žalobu zamítnout.

Žalobci poukazovali při jednání na to, že napadeným rozhodnutím jsou dotčeny v zásadě dva okruhy práv žalobců. V prvé řadě jejich právo vlastnické, když nebyl dodržen princip proporcionality. Ten totiž nelze podle nich spatřovat jen v dodržení kritérií stanovených v § 10 zákona o PÚ, tj. aby nové pozemky odpovídaly původním pozemkům jen přiměřeně kvalitou, výměrou a vzdáleností původních a navrhovaných pozemků. Podle žalobců totiž není § 10 zákona o PÚ jediným kritériem, které je pozemkový úřad povinen zohlednit při zkoumání proporcionality rozhodnutí. Je totiž třeba vzít v úvahu i existenci méně zatěžujících alternativ možných řešení pozemkových úprav, tak jak je v daném případě navrhovali žalobci. Druhým okruhem práv, které je třeba v této souvislosti vzít v úvahu, je to, že žalobcům je ústavně zaručeno právo na příznivé životní prostředí. K této otázce směřuje zejména žalobní námitka ohledně porušení principu ochrany systému ekologické stability krajiny.

Žalobci namítali, že cesta C2 nepříznivě zasahuje jejich vlastnické právo a povede k erozi. Přítomná osoba zúčastněná na řízení se s touto námitkou neztotožňovala, když část předmětné lokality je odvodněna a uvedená cesta má logicky navazovat na již existující cestu, která byla vybudována v rámci schválených pozemkových úprav v sousedním katastrálním území Rašín, postavené již v roce 2008.

IV.

Skutková a právní zjištění krajského soudu

Předně považuje krajský soud za potřebné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami

účastníka řízení vždy - minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou - li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok“, neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j.7 As 126/2013-19).

Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7.

2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

První z žalobních námitek se týkala postupu žalovaného v odvolacím řízení, když mu bylo vytýkáno, že se při rozhodování věci řídil starým správním řádem, ačkoliv podle žalobců měl v odvolacím řízení postupovat podle nového správního řádu. Důvody, pro které žalovaný takto postupoval, objasnil ve svém vyjádření k žalobě. Žalobci se však při své argumentaci odvolávali na judikaturu Nejvyššího správního soudu, mimo jiné i jeho rozsudek ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 Ans 1/2007-100. V něm je mimo jiné uvedeno, že: „Z výkladu § 179 odst. 1 správního řádu a contrario nevyplývá nic jiného, než že po zrušení pravomocného správního rozhodnutí, k němuž došlo již za účinnosti správního řádu, se v dalším řízení postupuje podle tohoto procesního předpisu. Krajský soud zcela správně vycházel z toho, že postup podle dosavadních procesních předpisů za účinnosti nového procesního předpisu je vždy výjimkou, která se použije pouze tam, kde tak přechodná ustanovení nového zákona výslovně stanoví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č.j. 1 Azs 55/2006-60). Na daný případ žádné z přechodných ustanovení správního řádu použít nelze.“

Pokud by této judikatury nebylo, krajský soud by se s postupem žalovaného ztotožnil, a to z následujících důvodů.

Podle § 179 odst. 1 nového správního řádu „Řízení, která nebyla pravomocně skončena před jeho účinností, tj. před dnem 1. 1. 2006, se dokončí podle dosavadních předpisů.“ Na tom není nic k nepochopení. Podle jeho věty druhé „Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správního orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.“ O tom lze říci totéž, když se vše odehrává za účinnosti starého správního řádu a jde stále o řízení zahájené před účinností nového správního řádu. Naopak by se dalo povytáhnout obočí s otázkou, jak se takové ustanovení, které nepřináší nic pozitivně nového, než to, co již plyne z první věty, vůbec mohlo do zákona dostat. Smysluplnost toto ustanovení zcela postrádá a naopak se stalo základem pro sporné výklady, jak je zřejmé z dále uvedeného.

Ustanovení § 179 odst. 1 nového správního řádu tedy výslovně neřeší případy, kdy je soudem zrušeno pravomocné správní rozhodnutí vydané podle starého správního řádu a věc mu vrácena soudem k dalšímu řízení, a to již za účinnosti nového správního řádu. Tak jako tomu bylo v dané věci, když Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2011, č.j. 9 Ca 287/2008-58-66, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. A zde je třeba zdůraznit zákonnou formulaci (viz § 78 odst. 4 s.ř.s.) **k dalšímu řízení, nikoliv k novému řízení.**

Podle aktuální judikatury - výkladu a contrario druhé věty § 179 odst. 1 nového správního řádu (viz shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu), dojde-li ke zrušení pravomocného správního rozhodnutí za účinnosti nového správního řádu, postupuje se dále již podle nového správního řádu. Nebýt této judikatury, krajský soud by sklouzl k výkladu jinému, tak jako i žalovaný. Vycházel by totiž při něm z původního vládního návrhu nového správního řádu, podle něhož měl § 179 odst. 1 věta druhá znít: „Byl-li správní akt soudem zrušen a vrácen k novému projednání správnímu úřadu, postupuje se podle dosavadních předpisů, bylo-li nové řízení zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Dále by neměl za procesně správné, aby byla stejná

věc projednávána v odvolacím řízení podle jiné právní úpravy a jiných procesních pravidel, než přezkoumávané prvoinstanční správní rozhodnutí.

Koneckonců, co procesně nastane ve věci, jako je tato, je-li soudem zrušeno druhoinstanční správní rozhodnutí? No přeci to, že se „**znovuotevře**“ správní řízení, které bylo zahájeno za účinnosti starého správního řádu. V tom okamžiku ale bylo předmětem odvolacího řízení pro žalovaného odvolání žalobců proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, zahájenému za účinnosti starého správního řádu a nelze se proto vůbec podívat nad tím, že odvolací orgán, v přezkoumávané věci žalovaný, vyšel z věty první § 179 odst. 1 nového správního řádu. Vše se totiž vrátilo zpět, šlo o věc pravomocně neskončenou a právní moci správního rozhodnutí vydaného žalovaným jako by nikdy nebylo. Právě proto žalovaný postupoval ve věci, o níž bylo zahájeno řízení za účinnosti starého správního řádu, podle něho, přičemž se nepochybně nemohl srovnat ani s tím, že by měl v jednom řízení, o jedné věci, kombinovat dva různé procesní režimy. Obiter dictum k tomu krajský soud uvádí, že postupu podle nového správního řádu ve věcech procesně zahájených podle starého správního řádu by rozuměl pouze v případech, pokud by bylo zároveň zrušeno jak pravomocné druhoinstanční správní rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo. To však v přezkoumávané věci nebylo.

Jak však již bylo nastíněno výše, otázka užití toho kterého správního řádu, v tom kterém případě, již byla judikatorně vyřešena Nejvyšším správním soudem, a podle něho tedy žalovaný pochybil, když v odvolacím řízení postupoval podle starého správního řádu, namísto správního řádu nového. V tom je třeba žalobcům přisvědčit. Po tomto konstatování si však musel krajský soud zároveň položit otázku, jaký vliv mělo toto pochybení na zákonnost samotného rozhodnutí ve věci samé, na jeho věcnou správnost. A dospěl k závěru, že žádnou.

Žalobci namítali, že v důsledku uvedeného postupu, podle nesprávného procesního předpisu, žalovaný porušil ustanovení § 4 odst. 3 a 4 nového správního řádu (Správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu a Správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.), jakož i jeho § 36 odst. 3 (Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal). Uvedené základní zásady činnosti správních orgánů však nejsou ničím novým, jdoucím mimo rámec starého správního řádu, neboť i v něm jsou obsaženy v podstatě stejné zásady, jen jinak formulované a pod jiným paragrafovým označením. Lze je nalézt zejména § 3 starého správního řádu, podle něhož:

(1) Správní orgány postupují v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Jsou povinny chránit zájmy státu a společnosti, práva a zájmy občanů a organizací a důsledně vyžadovat plnění jejich povinností.

(2) Správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Občanům a organizacím musí správní

orgány poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu.

(3) Správní orgány jsou povinny svědomitě a odpovědně se zabývat každou věcí, která je předmětem řízení, vyřídit ji včas a bez zbytečných průtahů a použít nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci. Přípouští-li to povaha věci, má se správní orgán vždy pokusit o její smírné vyřízení. Správní orgány dbají, aby řízení probíhalo hospodárně a bez zbytečného zatěžování občanů a organizací.

(4) Rozhodnutí správních orgánů musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností.

(5) Ustanovení o základních pravidlech řízení (odstavec 1 až 4) se přiměřeně použijí též při vydávání osvědčení, posudků, vyjádření, doporučení a jiných podobných opatření.

Pokud se pak žalobci dovolávali nového správního řádu, dlužno poznamenat, že jeho ustanovení § 36 odst. 3 sice platí jak pro prvoinstanční správní řízení, tak pro řízení odvolací, ovšem pro ně podle jeho ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) věty za středníkem pouze tehdy, pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Tedy není rozhodně pravidlem, že by odvolací orgán postupoval vždy podle § 36 odst. 3 nového správního řádu. Toho si měli být žalobci předně vědomi a uplatnit jimi tvrzené další návrhy na provedení důkazů bez zbytečného otálení, zvláště když jim byly známy, jak uvádějí, již v době přezkumného řízení prováděného Městským soudem v Praze. Jejich, tak říkajíc nečinnost v doplnění odvolání, tak trvala plné čtyři měsíce. Pokud se pak mělo jednat o návrhy na důkazy, jimiž mělo být potvrzeno, že komplexní pozemkové úpravy obce Třebnouševs odporují zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění, třeba konstatovat, že ať by byl výsledek uvážení o nich jakýkoliv, nebyl by předmětem soudního přezkumu, neboť ze žaloby není patrné, jak by se měly dotknout veřejných subjektivních práv žalobců. A to i ve vztahu k žalobci zmiňovanému znaleckému posudku L. B. – Ekoservis z března 2008, jak bude dále osvětleno ještě v části odůvodnění tohoto rozsudku k námitkám týkajícím se tvrzeného rozporu komplexních pozemkových úprav s platným územním plánem. Je ovšem zcela jednoznačné, že zmiňovaný znalecký posudek nebyl pořízen v období mezi rozhodnutím Městského soudu v Praze a vydáním žalovaného rozhodnutí, když byl zpracován již v březnu 2008 a je založen ve správním spisu v místě odpovídajícím tomuto časovému období..

Krajský soud rozhodně nezpochybňuje právo žalobců na vyjádření se k podkladům rozhodnutí a navrhopat provedení důkazů, nicméně bylo na nich, aby tato svá práva nepromeškali, k čemuž evidentně došlo. Znalecký posudek zpracovaný L. B. nebyl novým důkazem a nestal se jím ani proto, že na něj žalovaný rovněž odkazoval. Nebyl tím instrumentem, na jehož základě by o návrhu komplexních pozemkových bylo rozhodnuto, neboť žalovaným byl použit pouze na dokreslení věci. Všechny podklady, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, jsou obsaženy ve správním spisu a žalobcům byly, respektive mohly být známy.

Z výše uvedeného proto krajský soud dovodil, že byť žalovaný postupoval podle starého správního řádu, přesto postupoval materiálně podle přílehlavých procesních ustanovení, takže ve skutečnosti procesní práva žalobců zkrácena nebyla. Nedošlo z materiálního hlediska k takovým zjevným porušením procesních institutů, že by bylo možno konstatovat, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ostatně z podstaty rozhodnutí samého je zřejmé, že soulad žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není odvislý od toho, zda ten který procesní úkon je označován tím či oním právním ustanovením, je-li jejich obsah pro účastníky řízení stejný.

Materiálnímu posouzení neunikla ani otázka zpracovaného plánu společných zařízení. K ní se předně souhlasně vyjádřil příslušný orgán státní správy, tj. Městský úřad Hořice, odbor životního prostředí, dne 5. 3. 2007 pod č.j. ŽP/8521/2007/Ak. Vycházel přitom i ze závěru, že pozemkovými úpravami sice někde dojde k přerušení navržených biokoridorů, ale uvažované cesty počítají s doprovodnou zelení a protierozní opatření „C“ a „F“ navržený biokoridor pouze posunují. Uvedené vyjádření sice bylo vydáno za účinnosti nového správního řádu, ale v rámci řízení vedeného podle starého správního řádu a již jen z tohoto důvodu rozhodně ne jako závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 nového správního řádu. Tuto povahu nemohlo získat ani na základě posléze zrušeného rozhodnutí o odvolání Městským soudem v Praze. Přesto byla daná problematika posouzena i nadřízeným správním orgánem (analogie k ustanovení § 149 odst. 4 nového správního řádu), tedy Krajským úřadem Královéhradeckého kraje. Ten posoudil záměr plánu společných zařízení v návrhu komplexní pozemkové úpravy v kat. území Třebnouševs z hlediska jeho vlivu na životní prostředí a neshledal důvody k jeho neakceptování. S ohledem na výše uvedené nepřisvědčil krajský soud ani žalobní námitce uvedené pod bodem VI., nehledě na to, že z ní rovněž neplyne dotčenost žalobců v jejich veřejných subjektivních právech. Pokud pak žalobci v bodu VII. žaloby namítali, že žalovaný postupoval v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2012, č.j. 30 Ca 179/2008-136, krajský soud tento názor nesdílí, neboť jde o rozsudek, jehož předmětem byla jiná věc. V nyní přezkoumávané věci byl žalovaný vázán právním názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 29. 11. 2011, č.j.: 9Ca 287/2008-58-66. Krajský soud je přesvědčen o tom, že žalobci nebyli zkráceni na svých procesních právech a že měli celou řadu příležitostí uplatnit své oprávněné zájmy.

Další okruh žalobních námitek se týkal údajného nedodržení principu proporcionality žalovaným rozhodnutím. Právě v souvislosti s tím je však nutné upozornit na to, že řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením, nicméně řízením velmi specifickým, a to s ohledem na jeho předmět (kde jde o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v řádech stovek případů), okruh účastníků (obvykle mnoho desítek osob) i jeho samotný účel. A je to právě účel řízení, který je pro posouzení věci určující. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je ex officio (viz § 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o PÚ). Tento veřejný zájem je pak v uvedeném zákoně (viz § 2) definován tak, že jde o zajištění podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny, jakož i o vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými).

K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 152/1998. Závěry uvedené v tomto plenárním závěru se sice vztahují k předcházející úpravě pozemkových úprav (viz zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 – 86 (dostupným na www.nssoud.cz). Zde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že „z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami (nyní vážené hlasy vlastníků alespoň 3/4 výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy). V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

Z uvedeného je tedy zřejmé, že každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo odpovídajícím procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky a omezení. Jinými slovy vyjádřeno, nesouhlas účastníka řízení (zde dílčích spoluvlastníků pozemků dotčených pozemkovou úpravou) s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho schválení (§ 11 odst. 4 zákona o PÚ), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků. A žalobci nikterak nezpochybňovali, že by žalované rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem o PÚ, že by jeho zákonná kritéria nebyla dodržena (viz devátá strana žaloby nahoře). Ostatně o tom, jak může být pojem proporcionality různě vnímám svědčí i to, že žalobci nejsou výlučnými vlastníky pozemků, o něž v tomto přezkumném řízení jde, a přesto jen oni proti schválenému návrhu brojí. Nepochybně zde přesto došlo ke střetu mezi dvěma objektivním právem chráněnými zájmy, ovšem třeba mít na zřeteli, že v takovém

případě dostane přednost to právo, které chrání nejdůležitější hodnotu, a to je v tomto případě již shora popsany veřejný zájem. Samozřejmě s minimálním nutným omezením práv konkurujících a i k tomu v dané věci podle krajského soudu došlo. Návrhy žalobců totiž není možno posuzovat izolovaně, ale v celém komplexu území řešeného komplexní pozemkovou úpravou i území s ním sousedících. Situování cesty C2, podrobně projednané při jednání krajského soudu dne 6. 1. 2015, je tak zcela logické již jen z toho důvodu, že bude pokračováním již hotové cesty v kat. území Rašín.

Žalobci na straně sedmé žaloby vypočítávají svá vyjádření k návrhu pozemkové úpravy (jde o šest případů, jež jsou součástí správního spisu) s tím, že jim nebylo vyhověno. To samo o sobě ovšem vzhledem k výše uvedenému ještě neznámá, že by nebyl dodržen princip proporcionality, jehož základ je dán právě v již zmíněném § 10 zákona o PÚ. Pojem proporcionality při rozhodování o pozemkových úpravách jistě nelze vykládat natolik široce, že musí být vyhověno všem dotčeným vlastníkům nemovitostí, neboť v tom případě by byla většina pozemkových úprav nerealizovatelná. Zvláště pak v případech, jako je tento, kdy žalobci nerozporují porušení konkrétního ustanovení zákona o PÚ, nýbrž namítají věcnou nesprávnost nového uspořádání.

Pokud pak jde o zmiňovanou polní cestu C2, tak ta je součástí plánu společných zařízení, který byl schválen sborem zástupců a souhlasně se k němu vyjádřily rovněž všechny dotčené orgány státní správy. Žalobcům navržené pozemky jsou ve stejné lokalitě, pouze s pozměněnou orientací. Žalobci nezpochybňují, že by nedostali adekvátní náhradu, jde jim však o věcnou stránku případu, akceptovali by prý jinou variantu řešení. Konsens naprosté většiny vlastníků nemovitostí v daném místě a dotčených orgánů veřejné správy však byl nalezen právě v té, která je předmětem žaloby. Prvoinstanční správní orgán ale rozhodně nepřehlížel námitky žalobců, jak je ostatně podrobně popsáno v jeho rozhodnutí na straně čtvrté. Takže byť nakonec do odůvodnění rozhodnutí neuvedl vše zjištěné a provedené v průběhu řízení, i přesto má krajský soud za to, že žalobci byli se skutkovým a právním stavem věci dostatečně seznámeni. I v podobě odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí. Žalobci navrhované uspořádání pozemků nebylo akceptovatelné, jelikož by vznikly pozemky nevhodného tvaru pro jejich obdělávání a nebyla by dodržena ani kritéria uvedená v § 10 zákona o PÚ. Schválené řešení mají oba orgány veřejné správy zúčastněné na řízení za řešení nejméně zasahující do vlastnického práva dotčených vlastníků nemovitostí v místě, o čemž ostatně svědčí i jejich počet, který je odsouhlasil (s návrhem souhlasili vlastníci 95,3 % výměry pozemků). Polní cesta C2 zpřístupní nejen nově navržené pozemky, ale naplní i veřejný zájem na omezení zemědělské dopravy v obci a na silnici třetí třídy. Kromě toho propojí v rámci komplexní pozemkové úpravy již vybudovanou cestu v katastrálním území Rašín s cestou projektovanou další komplexní pozemkovou úpravou v kat. území Dolní Černůtky. Jak vidno, v dané věci skutečně všechno souvisí se vším.

Ostatně o tom, že v projednávané věci byl dodržen princip proporcionality svědčí i závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011, č.j.: 9Ca 287/2008-58-66, když v něm na jeho straně šestnácté k téže věci a žalobním námitkám uvedl následující:

„Na tomto místě soud uvádí, že z argumentace žalovaného o splnění limitů stanovených v § 10 zákona o pozemkových úpravách ve vztahu ke spoluvlastníkům pozemků uvedených na LV č. 40 lze dovodit toliko nedůvodnost těch odvolacích námitek (a obsahově shodných žalobních tvrzení), v nichž žalobce namítá porušení principu proporcionality, které spatřuje v neakceptování jeho nesouhlasu s předloženým (a následně schváleným) návrhem komplexní pozemkové úpravy a nezohlednění jím navrhované varianty. Není sporu o tom, že komplexní pozemková úprava představuje intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem. Pozemkové úpravy se nicméně provádějí ve veřejném zájmu a na základě zákona. Všichni vlastníci dotčených pozemků mají při provádění pozemkové úpravy právo na adekvátní náhradu, kterou se rozumí nově vytvořené scelené pozemky, které jsou přiměřené původním pozemkům co do kvality, výměry a vzdálenosti. Kritéria přiměřenosti (proporcionality) jsou tedy zakotvena v již zmíněném ustanovení v § 10 zákona o pozemkových úpravách, přičemž žalobce nedodržení těchto kritérií ve vztahu k jeho osobě žádným relevantním argumentem nezpochybnil.

Při schvalování návrhu pozemkových úprav je rozhodný nikoliv souhlas jednotlivých vlastníků řešených pozemků, ale souhlas kvalifikované většiny těchto vlastníků. Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách může pozemkový úřad rozhodnout o schválení návrhu pozemkových úprav pouze tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň tří čtvrtin výměry půdy pozemků, které jsou v pozemkových úpravách řešeny. Z toho vyplývá, že menšinový nesouhlas samotného žalobce se schváleným návrhem komplexní pozemkové úpravy je v dané věci nerozhodný. Stejně tak nelze spatřovat nepřipustný zásah do žalobcova vlastnického práva v tom, že správní orgán nepřihlédl k jím prosazované variantě věcného řešení komplexní pozemkové úpravy, neboť kvalifikovaná většina vlastníků řešených pozemků prokazatelně odsouhlasila jinou variantu, než byla ta žalobcova.“

S odvolacími námitkami žalobců se pak žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí od strany třetí dále. Nejprve přitom jednotlivé odvolací námítky shrnul do devíti bodů a poté ke každé z nich uvedl, proč ji nemá za důvodnou. Obsah tohoto odůvodnění netřeba citovat, neboť jej musí každý z účastníků řízení znát, když mu bylo doručeno. Na rozdíl od předchozího stavu (viz zrušení rozhodnutí žalovaného Městským soudem v Praze) se tak žalovaný s odvolacími námitkami již vypořádal, a proto také jeho rozhodnutí nemá nadepsaný krajský soud za nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí (prvoinstanční a odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek) je zřejmé, jaké důvody vedly k vydání žalovaného rozhodnutí.

Krom toho je třeba zdůraznit, že přezkum správních rozhodnutí je v systému správního soudnictví založen na přezkumu jejich zákonnosti, popřípadě též zákonnosti jim předcházejícího procesního postupu. Krajský soud se proto nemohl zabývat tím, zda bylo možno řešit předmětné pozemkové úpravy racionálně jinak, včetně cesty C2, popř. zda-li mělo být řešeno zpřístupnění pozemků jednotlivých vlastníků v území jinak, než jak je uvažováno právě v souvislosti s cestou C2.

Třetí velký okruh žalobních námitek je uveden v žalobě pod bodem V., v němž žalobci tvrdí, že návrh komplexní pozemkové úpravy je v rozporu se závaznou částí platného územního plánu obce Třebnouševy schváleného obecně závaznou vyhláškou obce č. 4/2002 ze dne 3. 5. 2002, když její součástí je i vymezení regionálního územního systému ekologické stability krajiny, přičemž návrh komplexní pozemkové úpravy v plánu společných zařízení obsah závazných částí územního plánu nerespektuje a směřuje naopak přímo proti němu, neboť nepočítá se

zachováním biokoridorů č. 8, 9 a 11. Namítají, že návrh komplexní pozemkové úpravy je v rozporu s celou řadou zákonů, především se zákonem o ochraně přírody a krajiny (viz obsah žaloby). K námitkám tohoto druhu je třeba ovšem uvést následující.

Dle § 2 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto nebo zvláštním zákonem. Je přitom plně na žalobcích, aby v žalobě dotčení svých veřejných subjektivních práv výslovně specifikovali. Z přezkoumávané žaloby ale dotčení veřejných subjektivních práv žalobců neplyne, když v ní v naprosté většině vytýkají vady návrhu komplexní pozemkové úpravy ve směru k jiným dokumentům (územnímu plánu, zákonům, atd.), polemizují se závěry orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení a věcným řešením návrhu, ovšem bez toho, aniž by uvedli, jak se jimi tvrzená porušení zákona mají dotknout jejich veřejných subjektivních práv. Žaloba je tak koncipovaná na principu tzv. veřejné žaloby. V tomto konkrétně vymezeném okruhu ale žalobcům žalobní legitimace nepřísluší. Žalobní tvrzení v něm totiž postrádá konstatování, v čem žalobci spatřují zásah do svých veřejných subjektivních práv, jaké jejich hmotné právo schválený návrh komplexní pozemkové úpravy vlastně změnilo, zrušilo či závazně určilo, přičemž není věcí přezkumného soudního orgánu, aby za žalobce taková dotčení sám z vlastní iniciativy vyhledával a spekoval o nich. Soud totiž nemůže suplovat zákonné povinnosti účastníků řízení, tedy především nahrazovat jejich konkrétní skutková tvrzení o nezákonnostech atd.

Jinými slovy, soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zákonem. Kdo tvrdí, že byl na svých (veřejných subjektivních) právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti.

Procesně je tedy k podání žaloby (zde její části) legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Procesní legitimace se dle § 65 s. ř. s. (tj. u řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu) zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce; závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (shodný závěr viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 Afs 40/2005 - 62).

Není dostačující, jestliže žalobce namítá porušení svých práv pouze v obecné rovině, ale musí být zřejmé, do kterého jeho práva mělo být zasazeno a jakým způsobem. Nestačí tedy obecné a nic neříkající proklamace o tom, že správní řízení nebylo nestranné, že věc nebyla řádně přezkoumána, že byly porušeny základní zásady ovládající činnost správních orgánů atd. Taková tvrzení je třeba doložit. Žalobce je tedy povinen vylíčit přezkoumatelným způsobem, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Vylíčení skutkových okolností přitom musí být

individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem.

Žalobci dávali svoji dotčenost do souvislosti s údajným zrušením biokoridorů č. 8, 9 a 11, v důsledku čehož by prý nemohli plnit „svou povinnost chránit systém ekologické stability vyplývající z § 4, odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.“. Tak v tomto tvrzení krajský soud skutečně žádné dotčení veřejných subjektivních práv žalobců nespatřuje, když ti se nejen že nedovolávají dotčení svých práv, nýbrž dotčení povinností k něčemu, co ještě nebylo ani vytvořeno (zmíněné biokoridory). Právě proto si krajský soud nedovede v praktické rovině a rozumného uvažování ani představit, jak se může uvedená skutečnost dotknout žalobci předestíraného práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ostatně žalobci způsob tohoto zásahu blíže nijak nespecifikovali, s výjimkou své obavy, že by mohli do budoucna „přijít“ o povinnosti chránit něco, s čím se uvažovalo ve výhledu, ale nikdy zřízeno nebylo (uvedené biokoridory). Jejich spoluvlastníci obdobné obavy zřejmě neměli, když proti rozhodnutí o schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy nebrojili odvoláním ani správní žalobou.

Závěrem proto krajský soud shrnuje, že žalované rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí vydaly správní orgány k tomu věcně příslušné a že procesní vady, jichž se žalovaný dopustil, nemohly mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí ve věci. Krajský soud nezjistil žádné vady, které by žalované rozhodnutí činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným. Nejde o rozhodnutí, které by bylo nepřezkoumatelné či trpělo takovými vadami řízení, aby to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na to krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Žalobci nebyli úspěšní ve věci, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly a on sám je pro případ úspěchu ve věci ani nenárokoval (viz § 60 odst. 1 s.ř.s.). Proto bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz třetí výrok tohoto rozsudku). Ostatně, osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovaly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 9. ledna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu